

FOTOGRAMA DE METRÓPOLIS DE FRITZ LANG

— Sí, però no me diguis que la figura del compositor ha mort.

— No, així mateix, en alguns casos, apareixen entre els temes dels anys seixanta (perquè, a dir ver, la música d'aquesta dècada és la que més s'explota) algunes melodies originals. El compositor no ha mort, però de seguir així l'enterrarem aviat.

I per a mostra del que dic, basta repassar la cartellera actual. Passem revista a alguns títols i veurem:

Cuatro bodas y un funeral. Temes de Barry White, Elton John, Gloria Gaynor... i un Sting del 87.

Forrest Gump. Què me'n direu? Tres quarts del mateix. Mama's and the Papa's i altres herbes del seixanta-vuit.

Priscilla. Una recopilació de tots els grans èxits del grup ABBA.

I espera, que dels títols que ens arribaran molts d'ells segueixen el mateix esquema: còpies i còpies i adesiara algun tema original.

— De totes maneres aquesta idea d'agafar músiques ja existents no és d'ara. Mira per exemple Woody Allen.

— Tens raó, però estic segur que quan ell inclou temes de Jazz o fins i tot de Bach a les seves pel·lícules no ho fa amb cap finalitat comercial, sinó perquè pensa que aquestes composicions són les que demanen les seves imatges. I el fenomen actual és ben diferent: vendre, vendre, vendre... amb l'ajuda de les emissores de ràdio fórmula. Ens obliguen a disfrutar dels revivals, tant si volem com si no... i sense adonar-nos-en.

PERE ESTELRICH I MASSUTÍ

«LOS PEORES AÑOS DE NUESTRA VIDA», QUALSEVOL TEMPS PASSAT VA SER MILLOR

ARIADNA GIL I GABINO DIEGO EN UNA ESCENA DEL FILM

La cartellera tardoral de produccions *Made in Spain* s'ha estrenat amb una deliciosa comèdia d'esdeveniments trivials i quotidians que envolten tres joves, les perspectives amoroses dels quals no estan exemptes del paradoxal, clàssic, etern i simple, però cruel dilema: elles se'ls estimen més guapos.

Emilio Martínez Lázaro, el realitzador de *Amo tu cama rica*, repeteix amb prota —Ariadna Gil—, amb gènere —comèdia—, amb contingut —sentimental i amb un ritme combinat d'humor *british* i nostàlgia de fado portuguès; en conjunt una visió malencònica amb un fil de jovialitat que ens fa reflexionar sobre els moments amargs de l'adolescència, aquells en què els primers desencisats descobreixen el desa-

FOTOGRAMA DE LOS PEORES AÑOS DE NUESTRA VIDA

mor. Reflexió que en la maduresa afavoreix per pensar que qualsevol temps passat va ser millor. El guió i l'argument són del jove David Trueba —germà de l'oscaritzat Fernando—, que ha escrit una història sobre tres personatges centrals interpretats per Ariadna Gil, Jorge Sanz i Gabino Diego, imprescindibles com a reclam de taquilla. Tots tres varen compartir repartiment a *Belle époque*.

Els pitjors anys són els dels germans Roberto i Alberto. Tot i que aquest detall passaria desapercebut si no fos perquè són el dia i la nit, l'àrtic i els seus antípodes. Roberto és ben plantat, sexy, d'aquest tipus d'homes que atreuen les dones com la mel a les mosques. Les seves conquestes són com a trofeus; «aquí te pillo, aquí te mato» o sexe sense problemes podrien ser els seus principis, però no té talent. Alberto, ben al contrari, és poc atractiu, sense perxa i amb un cos més aviat del munt; les al·lotes passen per la seva vida en una aclucada d'ulls, elles deixen més rastre en la seva vida que no ell en elles; tendre i romàntic empedreït, la seva filosofia de la vida oscil·la entre l'acritud i el racionalisme positivista. Li agrada la poesia i el seu particular sentit de l'humor el converteixen en el gendre idoni que moltes mamàs voldrien per les seves nines, però encara que no se li donen malament les dones, és un complet fracàs.

Amb tots dos perfils psicològics, el plantejament està servit: a la vida, o s'és guapo i sense gràcia, o lleig i brillant. I en aquesta tesitura apareix Maria, una jove estudiant de pintura que irromp en les seves vides durant els dies freds d'un nadal madrileny. Alberto queda fletxat a la primera trobada amb Maria, mentre que Roberto la veu amb els ulls que contempen un cos atractiu. A Maria li agrada massa Roberto, a pesar de la indiferència d'aquest al començament; ella, desenganada per una relació amorosa amb un escultor que li dobla l'edat i que li promet abandonar sa dona, es refugiarà, en un moment de debilitat emocional, en l'espurna i la simpatia d'Alberto, amb qui viurà una nit d'amor en el *país dels somnis*. Però la fetilleria s'esvanirà quan Maria i Roberto es trobin un vespre dins una vella taverna i comprovin que s'estimen.

El sisè sentit d'Alberto, a qui la seva vocació de lluitador i poca noció del ridícul l'indueixen a desenvolupar els treballs més insospitats, fins que obté l'èxit com a *showman* en una taverna de vins del Madrid dels Àustries, li fan contemplar la crua realitat. Resignat que el seu germà es quedi sempre amb les més guapes i amb les seves novies, falsejarà la situació perquè Maria i el seu germà acabin junts. Però és Alberto el triomfador moral d'aquest vodevil. Amb el seu conformisme i sense perdre l'esperança, ac-

cepta la seva sort. Si el personatge superàs els trenta-i-tants, en lloc dels vint-i-dos, ben segur que no es mostraria tan falaguers a l'hora de permetre que el seu germà li pispàs les al·lotes, hauria fet crostera i reaccionaria pensant que l'amor és un sentiment tan arrabatadorament dolorós com per resignar-se i quedar tan fresc. *Los peores años de nuestra vida* ambienta decorats també d'una certa nostàlgia: un pis reformat als 60 en un barri castís on el pare, un comerciant de llits i matalassos, especimen de clares al·lusions de l'antic règim, cria gallines a la terrassa, obsessionat pels ous frescos. I devora el pare, un torrebrown incòlume als anys que apareix i desapareix com la veu de la consciència, són pinzellades d'un cert aire *kitsch*.

La producció en general presenta una coherència sense declivis de ritme, prevalen els efectes càlids i els ambients tènues, on la llum serveix per entre-

cruar aquesta sensació a ràfegues de malenconia i humor amarg, però sempre humor. La música de Michel Camilo cobreix molt adequadament aquesta mescladissa. Molt ben interpretada pels tres protagonistes, en especial Gabino Diego, que provoca continus cops d'humor amb situacions enginyoses i diàlegs mordaços, tampoc regateja recursos ni dots interpretatius, cantant, recitant i movent el seu cos en autèntiques gansades que per més *inri* perpetua registrant-les en un magnetòfon.

Martínez Lázaro, des que s'alçàs a Berlín amb l'Os d'Or per *Las palabras de Max* fa 16 anys, ha evolucionat en la substància però sense abandonar el seu *savoir faire*. Als 90 insisteix amb els temes sentimentals que li donen molts bons resultats. Assumptes del cor que funcionaran molt bé entre el públic jove.

CLAUDIO KLYNHOUT

ELS PROBLEMES DE MR. ELIOT

I think we are in rats' alley
Where the dead men lost their bones.»
The Waste Land

Per allò de la confiança que encara un té per la cultura (una batalla tanmateix perduda d'entrada) està disposat a defensar un producte tan acadèmic, que només mereix el qualificatiu de correcte, com *Tom & Viv*. Una producció tòpicament anglesa, cosa que no té cap matís pejoratiu; al contrari, la filmació està sota el control d'una admirable decència artística. Per altra banda, el director, Brian Gilbert, no amaga la perspectiva desmitificadora. La pel·lícula se centra en els anys de matrimoni del poeta amb Vivian Haigh-Wood, dona que va patir malalties diverses. La relació va entrant, amb el pas dels anys, en una espiral de degradació progressiva, fins que el cultíssim marit la va fer internar, al llarg d'onze anys, en un manicomi, on hi va morir l'any 1947. En aquest poema suprem del nostre temps *The Waste Land*, Eliot va traspasar-hi escenes de la vida familiar; tots recordam aquells versos del «cant» *A game of chess*, que són recitats a la pel·lícula:

THOMAS STEARNS ELIOT

«Tinc els nervis desfets. Queda't amb mi avui. I parla'm. Mai no em parles. Parla.

¿Què estàs ara pensant? ¿Què penses? ¿Què? No sé mai res del que tu penses. Pensa».

Dos móns, dues maneres del tot oposades (potser només en aparença) d'entendre el món, que s'estima-